

Ngôi trường tôi yêu

Mến tặng CBGV
trường THPT Tôn Đức Thắng
PHAN HỒNG

Tôi về thăm các bạn
Trường mang tên Bác Tôn
Lòng mừng vui khắp khởi
Lấn xao xuyên, bồn chồn...

Tôi nhớ về ngôi trường
Những ngày đầu thành lập
Chỉ có phòng học thôi
Sân trường toàn là đất

Lối vào trường quanh co
Mùa mưa bùn nhão nhoẹt
Những bước chân nặng nề
Chỉ chực chờ để trượt

Thế mà năm năm sau
Biết bao là đổi khác
Nhờ bàn tay, khối óc
Của cả thầy và trò

Trường bây giờ đẹp xinh
Những hàng cây xanh tốt
Thảm cỏ mượt như nhung
Điểm sương mai trong suốt

Tôi cảm ơn các bạn
Hiểu lòng tôi ngày nào
Trường phải xanh - sạch - đẹp
Là nơi đáng tự hào

Các bạn đã ra sức
Trồng cây và ... "trồng người"
Để bây giờ thành quả
Cho bao người niềm vui

...Tiếng chim đầu chọt hót
Liu lo trên mái nhà
Xen tiếng cười rộn rã
Như một bản hòa ca!

Krông Năng, 20/11/2016

Những ước mơ xa

Thương tặng một thời mến thương!

NGUYỄN THÀNH MAI

Hiệu trưởng Trường THPT Nguyễn Công Trứ

Hai mươi năm rồi, phải không em?
kể từ ngày, anh chọn nghề dạy học
xa xôi lắm, Krông Nô yêu dấu
mảnh đất nặng tình, bao nhung nhớ, mến thương!

Anh đến Krông Nô, nào có biết đường
xe đò lắc lư, đùng đưa nhíp võng
chiếc áo khoác anh, thấm màu bụi đỏ
gập ghềnh đường xa, hoa nắng rải bên thềm!

Ngôi trường đơn sơ, vất vẻo giữa đồi cao
học trò hiền, ngoan
như cà phê bung hoa giữa mùa cao nguyên lộng gió
những bữa cơm, nhờ bà Mô nấu hộ
thương mãi đến giờ, ôi cái thửa hàn vi!

Nhớ những chiều tập thể
thầy, trò cùng tắm chung giếng nước
hồn nhiên như hoa rừng, như con nai, con sóc ...
trăng non đầu mùa bên lên giữa trời sao!

Gió lạnh ủa về giữa cái nắng hanh hao
cao nguyên cháy - mùa khô thiếu nước
nhớ dốc Cây Sao bụi đỏ dày thành lớp
hằn in lên tuổi xuân mình!

Nhớ những đêm, trăng lấp loáng, yên bình
khu tập thể chìm vào miền im ắng
trang giáo án, cháy lên bao hy vọng
thương các em! lại nhớ tuổi thơ mình.

Hơn hai mươi năm rồi, giờ lại nhớ ngày xưa
nhớ cái thửa đồi com, nhưng thừa tình yêu cuộc sống
nhớ các em tôi,
nhớ một thời hoa mộng
trang sách cuộc đời, mở những ước mơ xa!

Bàn tay cô giáo

BÍCH XOAN

Phòng GDĐT TP. Buôn Ma Thuột

Bàn tay cô giáo
Viết chữ thật xinh
O tròn trĩnh sáo
Yêu như chúng mình

Bàn tay cô giáo
Viết những điều hay
Rèn em từng bước
Lớn lên từng ngày

Em yêu bàn tay
Làm bao việc tốt
Em yêu những ngày
Cùng cô tới trường.

Tùy hứng tháng 10

NGUYỄN THỊ THU HỒNG

Trường TH Lý Tự Trọng

Tháng 10 về rồi em có hay?...
Lộc vừng biếc đỏ những hàng cây
Cao nguyên gió lộng tràn con phố...
Áo dài em...ngiên ngả những hồn thơ.

Tháng mười về cho nỗi nhớ hanh hao
Nhớ bụi giăng mắt em thơ biêng biếc.
Trang giáo án em nồng nàn hơi thở
Cuộc sống bộn bề giáo án vẫn đam mê.

Em cô giáo trẻ với bao ước vọng
Người gieo hạt vào đất đợi mầm xanh.
Em gieo hạt vào tâm hồn con trẻ
Đợi những cây non hái trái ngọt lành.

Tháng mười ơi cho em những niềm tin.
Những ước mơ của tuổi trẻ vào nghề
Vẫn cháy bỏng tình yêu qua năm tháng.
Vẫn yêu đời qua bài giảng say mê.

Nói với học trò

VŨ HỮU HIỆP

Giáo viên trường THPT Trần Nhân Tông

Hai mươi năm rồi đó em ơi!
Về đi em, thăm ngôi trường ngày ấy.
Tình thầy cô từ xưa - giờ vẫn vậy
Dù cuộc đời bao thứ đã đổi thay...

Về cùng nhau để ôn lại những ngày
Thuở ban đầu biết bao nhiêu gian khổ!
Mồ hôi đổ trên những gian phòng gỗ
Bài học đầu đời “có chí thì nên”.

Trường của mình giờ đã được đổi tên,
Phòng học hai tầng khang trang hơn trước.
Thế hệ sau vẫn tự hào tiếp bước,
Xứng đáng cùng truyền thống lớp đàn anh ...

Thầy cô về trường khi tóc còn xanh,
Nhiều đêm nhớ nhà, khóc sưng đỏ mắt.
Vẫn bám trường với ước mơ trong vắt
Đưa những con đò đến bến bờ xa!

Không phải đường nào cũng nở đầy hoa
Dừng cảm bước đi, đừng chần chừ, sợ hãi,
Có thành công nào không trải qua bao thất bại
Em đừng ngã lòng trước thử thách, chông gai...

Tuổi thanh xuân cháy bỏng khát khao
Xin đừng để cho thời gian vụt mất!
Em hãy sống hết mình với đam mê - sống thật.
Để không còn nuối tiếc nuối, giá như ...

Khi ra đời có cuộc sống riêng tư
Nhiều bài học nhớ thường xuyên học lại,
Cho những bước đi mình thêm vững chãi
Ở khắp mọi miền Tổ quốc yêu thương!

Ngày mai đây các em lại lên đường,
Để viết tiếp ước mơ còn dang dở.
Có khi nào bỗng trong lòng chợt nhớ!
Hãy trở về bằng ký ức trong veo...

Ea Kar, ngày 08 tháng 10 năm 2019

Có một người

NGUYỄN VĂN ANH

Có một người ngày ấy chỉ viết tên
Trên trang giấy đong đầy nỗi nhớ
Giờ ra chơi trái tim buồn vô cớ
Tiếng trống trường, buổi học cứ tan mau.

Có một người đã từng khiến tôi đau
Ở trong tim, trong đầu vì nhớ
Có một người từng làm tôi nức nở
Bên kia bàn cát tiếng gọi tìm duyên.

Có một người lạc giữa nhớ và quên
Rời mang theo giữa dòng đời xuôi ngược
Đêm thôn thức ngày lo toan từng bước
Bóng in hình hoài niệm thuở chung đôi.

Có một người hiện hữu trái tim tôi
Dạy tôi biết thế nào là nhớ
Chúc tôi say, bàng hoàng bỏ ngỡ
Cả một thời thơ dại, vụng yêu!

Hà Tĩnh, 18/10/2018

Buôn Ma Thuật mãi yêu!

Kính tặng thầy cô giáo
Trường THPT Buôn Ma Thuật đã nghỉ hưu.

VÕ THỊ MAI HƯƠNG

GV Trường THPT Buôn Ma Thuật

Em về trường khi mái tóc còn xanh
Ngoài hai mươi, đời căng tràn nhựa sống
Buôn Ma Thuật đón em vào một ngày rực nắng
Dã quỳ vàng, rực rỡ cả chiều Thu.

Bao nhiêu năm qua ngỡ như một giấc mơ
Thời gian thoi đưa, hành trình đưa đò đã trọn
Bao thế hệ em đã cầm tay ngày cập bến
Chợt giật mình giờ đã phải chia xa.

Mấy chục năm rồi, em vẫn thiết tha
Vẫn say sưa, nhiệt tình trong từng bài giảng
Gửi tình yêu qua từng trang giáo án
Cho cuộc đời tỏa nắng những ngày Đông

Buôn Ma Thuật ơi! Còn nhớ hay không?
Bao kỉ niệm một thời ta đã có
Mai chia xa còn bao điều muốn tỏ
Từ đáy lòng chỉ biết nói: Mãi yêu!

CAO NGUYÊN

chiều vắng em

ĐINH LÊ YÊN

(Tặng Hoa hậu Hoàn vũ H'Hen Niê)

Chiều lộng gió cao nguyên say chiuénh choáng
Chóc rượu cần mới hút đã mềm môi
Mùa nở hoa - cà phê khoe màu trắng muốt
Đậm đà ly đen ngọt đắng gọi nhớ thương...

Lại tháng ba đàn ong say hút mật
Em miệt mài mòn gối với rẫy nương
Địu oản lưng... vai lằn sâu vết đỏ
Hơi thở quện đôn chát mận mồ hôi

Thoáng bóng em chìm trong sương rơi
Hoàng hôn quên lối về buồn khúc khuỷu
Mình anh vô tình lang thang ngọn gió
Tóc em xòa dài càng bối rối lòng anh...

Ai đưa em về hoàng hôn cô đơn?
Giấc mộng dở dang soi ánh sao mờ ảo
Gió rừng xạc xào... có chi xua nỗi nhớ?
Bình minh tìm em... lạc bước giữa hơi sương

Cao nguyên chiều đầu chỉ gió với sương
Xanh ngắt đôi nương mờ bazon bụi đỏ
Đừng quên nhé em... hẹn xưa hoài dang dở
Tình "Đam San - Xinh Nhã"* mãi ngàn năm...

*Trường ca Đam San và Sử thi Xinh Nhã nổi tiếng của dân tộc Ê Đê ở Tây Nguyên

Ngũ Sầu - Buôn Ma Thuật hôm nay
(Ảnh: Hữu Hùng)

Trở lại mái trường xưa

Nguyễn Thị Xa

Trường TH Nguyễn Du, Tp. Buôn Ma Thuột

Năm tháng, thời gian và cuộc sống cứ hối hả trôi, những kỷ niệm đẹp về mái trường xưa vẫn nguyên vẹn. Nay tháng 11 lại về - tháng của tri ân lòng biết ơn, tôi muốn gửi gắm tâm tư của mình về mái trường Tiểu học Nguyễn Du đã cho tôi có được ngày hôm nay.

Ngay từ khi ngồi trên ghế nhà trường, tôi đã ấp ủ ước mơ thành giáo viên tiểu học, được đóng góp sức nhỏ bé của mình vào công cuộc trồng người cho đất nước. Lúc đó các thầy cô của trường là những thần tượng trong tôi để tôi phấn đấu. Nhưng cuộc sống vốn không như những gì ta mong đợi, tôi trở lại trường với tư cách là cán bộ thư viện.

Tháng 5/2004 Nguyễn Du đã đón chào tôi với vòng tay mở rộng và bao dung, tôi trở thành thành viên của gia đình Nguyễn Du. Từ những ngày đầu còn khó khăn trở ngại, vì trường có hai phân hiệu ở cách xa nhau và sự chênh lệch về trình độ của học sinh dân tộc thiểu số, đó cũng là trở ngại lớn cho các thầy cô giáo ở đây.

Mấy năm trở lại đây, được sự quan tâm của các cấp và các ban ngành, và sự cố gắng, nỗ lực của thầy và trò, trường Tiểu học Nguyễn Du đã trở nên khang trang, sạch sẽ "trường học thân thiện, học sinh tích cực" là tiêu chí mà trường luôn đề ra.

Tôi cảm thấy tự hào và hãnh diện vì các thầy cô ở đây luôn yêu nghề và hết mình với học sinh, vượt qua mọi khó khăn để có được một ngôi trường Tiểu học Nguyễn Du như hôm nay.

Đến thời điểm này thì trường rất khang trang và sạch đẹp, với đầy đủ trang thiết bị hỗ trợ học tập, tạo điều kiện tốt nhất để dạy và học có kết quả cao. Các em học sinh thân yêu được an tâm học tập trong môi trường sư phạm nhất,

phát triển cao nhất khả năng của các em ở Đức, Trí, Thể, Mĩ. Trường đã vinh dự đón nhận trường chuẩn Quốc gia năm 2009.

Trong mắt tôi, Tiểu học Nguyễn Du là ngôi trường tràn ngập yêu thương. Ở đó, cô Hiệu trưởng và các đồng nghiệp đi trước thực sự là những người cô, người chị luôn mong muốn những điều hoàn thiện nhất cho tôi. Tôi nhận được cả sự nghiêm khắc bảo ban lẫn cởi mở nhiệt tình, hết lòng dìu dắt tôi như những ngày tôi còn là học sinh của trường. Nhờ những tấm gương như vậy mà tôi được tiếp thêm động lực sức mạnh, phấn đấu trở thành một cán bộ thư viện tốt hơn từng ngày.

Tháng 11 cũng đã gần kề, qua những lời tâm tư, tôi muốn gửi đến lời cảm ơn sâu sắc đến những thầy cô giáo đã dìu dắt tôi những ngày tôi còn ngồi trên ghế nhà trường, với tư cách là học sinh. Và cả bây giờ, những người chị, người cô, đồng nghiệp đang đồng hành và giúp đỡ tôi trong công việc của mình. Bài viết này như một lời tri ân sâu sắc nhất...

*"Cơn gió vô tình thổi mạnh sáng nay
Con bỗng thấy tóc thầy bạc trắng
Cứ tự nhủ rằng đó là bụi phấn
Mà sao lòng xao xuyến mãi không nguôi...."*

Bao năm rồi? Đã bao năm rồi hở Thầy ơi...

*Lớp học trò ra đi, còn thầy ở lại
Mái chèo đó là những viên phấn trắng
Và thầy là người đưa đò cần mẫn
Cho chúng con cập bến tương lai.*

*Thời gian ơi xin dừng lại, đừng trôi
Cho chúng con khoanh tay cúi đầu lần nữa
Gọi tiếng thầy với tất cả tin yêu..."* ■

TIẾT HỌC THỦ VỊ

Võ Thị Hải Yến

GV Trường THPT Trần Nhân Tông

Chuông reo vào tiết, tôi vội vàng xách cặp từ phòng hội đồng lên thẳng lớp 11A3.

Mới đi đăng xa đã nghe tiếng Thông, cậu học trò có tiếng quậy nhất lớp hét lên với bạn bè:

- Khỏi thách! Tao ngồi lên bàn cho bọn bây xem!

Nghe thế, tôi hơi "nóng" nhưng lại nghĩ cứ từ từ xem cậu ta giở trò gì. Thông vốn là một cậu học trò thông minh, nhưng hơi bốc đồng và dễ tự ái. Tuổi học trò là vậy, trẻ con chưa qua, người lớn cũng chưa tới, ước muốn thể hiện cái tôi của mình cháy bỏng đến bỏng bột.

Nãy giờ tôi vẫn đứng ở cửa lớp. Thông vẫn ngồi trên bàn, lưng quay về phía bảng, mặt quay xuống dưới, một chân gác lên ghế, chân còn lại bắt chéo chân kia, và hình như khuôn mặt thấp thoáng nụ cười! Và có vẻ vui sướng trong chiến tích của mình em không phát hiện ra tôi. Một số học sinh "tắt nước theo mưa" vẫn bụm miệng cười, một số em tỏ ra sợ hãi, chắc lo tôi trừ điểm ảnh hưởng đến thành tích của lớp.

Tôi đi vào. Cả lớp đứng dậy chào. Thông bật người nhanh chóng nhảy xuống đất, vì sức bật khá mạnh của tuổi trẻ, chàng ta đẩy mạnh cái bàn về phía sau. Bàn đổ kênh ra nền nhà. Cả lớp rộ lên cười. Kinh nghiệm cho tôi thấy lúc này không nên "căng thẳng", vì đó là hạ sách, lũ học trò lười sẽ có dịp "câu giờ", lũ học trò ngoan sẽ có dịp vạ lây "điếc tai" vì "bài ca đi cùng năm tháng" của cô. Tôi cho lớp ngồi xuống, nhẹ nhàng cùng cậu học trò quậy nhất lớp đẩy bàn lên. Hình như có thoáng ngạc nhiên trong ánh mắt ngơ ngác của em. Tôi về bàn giáo viên, ngồi xuống và quyết định dùng mười phút "vàng ngọc" kể cho các em nghe về một cuốn truyện nhỏ tôi vừa đọc, viết cho những ai từng là trẻ con. Đó là cuốn sách "Cho tôi một vé đi tuổi thơ" của Nguyễn Nhật Ánh. Cuốn sách đưa ta về với thời

ấu thơ, lúc lên tám tuổi với những hành động, cách nghĩ non nớt dại khờ đến dễ thương. Bọn trẻ trong truyện gồm cu Mùi, con Tũn, Hải, Tí Sũn, chúng đã quyết định làm một việc lớn lao "đặt tên cho thế giới". Vì thế chúng gọi cái nón là cái tập, cái đầu là cái chân hoặc cái mông, con chó chúng gọi là bàn ủi, cái miệng là cánh tay... Chúng vui vẻ với cách kiến tạo thế giới của riêng mình. Dù đôi lần gặp rắc rối với nó, chúng cũng không bận tâm. Cho đến lần nọ ở trường, cô giáo bảo Hải đọc bài văn trong sách Tập đọc, nó lại cầm sách Toán. Cô giáo hỏi nó sách Tập đọc đâu? Cuốn tập đâu? Không chép bài à? Nó lại lôi cái nón vải đứt trong túi quần ra. Cô giáo đỏ bừng mặt, bảo nó "Em theo cô lên gặp thầy Hiệu trưởng ngay". Nó ngây thơ trả lời "Thưa cô, thầy Hiệu trưởng hôm nay không đi học. Hôm qua thầy Hiệu trưởng đánh nhau với em, sáng nay còn nằm rên hừ hừ ở nhà đấy ạ".

Tôi kể đến đó cả lớp cười rộ lên. Xong tràng cười cả lớp nhao nhao hỏi tôi "Rồi thế nào cô?". Chờ cho lớp yên lặng tôi kể tiếp: dĩ nhiên là cô giáo dắt Hải lên gặp thầy Hiệu trưởng. Sau hàng giờ truy xét, thầy Hiệu trưởng và cô giáo mới vỡ lẽ ra một sự thật... Hóa ra "Thầy Hiệu trưởng" mà Hải nói là cu Mùi. Trong khi "đặt tên cho thế giới", Hải tự nhận mình là cảnh sát trưởng, còn cu Mùi là "Thầy Hiệu trưởng". Thì ra hôm trước hai cu cậu giành nhau đĩa nào được làm cha đĩa nào (chúng vẫn hay chơi trò vợ chồng, cha con). Kết quả là "nện nhau", tối về cu Mùi sốt, cũng không biết vì lẽ gì! Hải tưởng mình lập nên "kì tích" nên huênh hoang một tí. Nhưng từ sau chuyện đó, chúng không còn chơi trò "Đặt tên cho thế giới nữa".

Tôi tiếp: mỗi vật có một tên gọi và một chức năng riêng. Ví dụ cái bàn để viết, cái ghế để ngồi. Bây giờ chúng ta thay đổi tên gọi và chức năng của chúng thì sao? Thông? (Tôi vừa hỏi

(Xem tiếp trang 79)

CHUYỆN MỘT BUỔI CHIỀU

Kachia Kbuôr

PHT Trường THPT Nguyễn Thị Minh Khai

Nó ngồi bên cửa sổ. Bàn tay gầy guộc lướt đi trên giá vẽ, như bay, như múa.

Một cánh đồng.... Một cánh diều.... Một cánh chim chiều nghiêng trong gió

- Cô ăn cơm ạ - Giọng nhỏ nhẹ, bà giúp việc đẩy mâm cơm bên cạnh bàn, e dè nhìn nó.

Một bát cơm, 1 bát canh, 1 đĩa cá, 1 cái chén, 1 đôi dũa.

Bàn tay tiếp tục lướt: 1 cô bé con chạy giữa cánh đồng, những ngọn núi sau lưng, những đám mây trên đầu.

- Mẹ cô nói hôm nay bận họp, bố cô đi khánh thành công viên giải trí, tối mới về.

Nó lướt nhanh hơn, cánh chim nghiêng ngả, đồng lúa, cánh diều chìm trong đám mây đen, cô bé con biến mất, mọi thứ tối sầm.

- Cô chủ, cô... Yến.... tôi xuống nhà dọn dẹp, cần gì cô gọi nhé.

Nó gạt đầu, như một thói quen, thói quen suốt từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh những người xa lạ giúp việc trong nhà.

Nó nhớ cái tát của bố sáng nay, cái nhìn thờ ơ của mẹ và hai người lái xe đi làm, mặc kệ nó cả ngày không đi học. Nó nằm vật ra định gọi cho đám con Linh, thằng Hiếu tối nay quấy 1 trận, đám bạn của nó học khác trường, cùng được bố mẹ giao cho cái thẻ và để cho những người giúp việc "trông nom" khi vắng nhà.

Vừa nhắc điện thoại, nó thấy 3 cuộc gọi nhớ từ số được lưu "Cô chủ nhiệm", lướt qua tin nhắn, có 3 tin nhắn được gửi "Yến à, chiều nay ốm hay sao mà không đi học?", "Yến à, đọc tin nhắn thì gọi hoặc nhắn tin cho cô nhé", "Em à, dù có thi không đậu cũng không sao, buồn 1 tí, khóc 1 tí, ngày mai cho phép mình nghỉ ngơi 1

chút rồi khi nào muốn thì gọi cho cô nhé".

Cô chủ nhiệm, cô giáo dạy Hóa mới chủ nhiệm lớp 11A2 của nó, tụi bạn gọi là "Bà cô nhiều chuyện", cô hay hỏi han tụi nó, ngồi ghế đá "tám chuyện" với tụi nó vì thế cô biết nhiều về tụi nó. Cô thậm chí còn biết rõ "Ngày mai của em thế nào", khi lướt face mà đứa nào nick còn sáng, thế nào cô cũng "nhảy vào": "Học đi em, ngủ đi em, ngày mai nhiều bài đấy, kiểm tra 15 phút môn xyz đấy"

Vi cô nhiều chuyện nên nhắn tin cho mình chẳng? Trước đây, cô chưa bao giờ nhắn cho nó, nó học giỏi, nó trầm lặng, nó "né" các câu hỏi của cô và hạn chế việc ở cùng cô, nó không thích ai "nhiều chuyện", việc của ai người nấy tự lo, bạn bè nó vì thế ngoài việc biết nó con nhà giàu, học giỏi ra không biết gì cả. Lúc đầu cô cũng có hỏi han nó, sau này, cô không hỏi nữa, chỉ nhìn nó từ xa, nó từ chối khi cô chọn nó thi HSG môn Hóa, nó nghe lời bố thi môn Anh "cho nó oai" mặc dù học giỏi và thích nhất môn Văn.

Những ngày sắp thi, bố mẹ nó cãi nhau, nghe bảo bố có bồ, người đó hơn nó 3 tuổi, về nhà mẹ khóc lóc kêu gào, mẹ đến nhà cô gái dọa nạt, mẹ dọa "cho bố mất mặt", mẹ đòi chết,... Cuối cùng bố chịu thua... Nó không có tâm trí nào mà ôn bài, nó nằm ườn ra và bắt đầu liên lạc với đám con Lan, bắt đầu những buổi tiệc tùng, những buổi rú xe trâu đêm, bố mẹ nó không biết, nhưng "Cô nhiều chuyện" không biết bằng cách nào lại biết. Cô hay hỏi nó ôn thi thế nào rồi, có ổn không, học được nhiều chưa, em ốm hay sao mà đợt này mệt mỏi, học không tốt lắm ... nó trả lời nhát gừng và thậm chí đánh trống lảng sang chuyện khác.

↳ Sáng nay biết kết quả thi, nó rớt như 1 điều hiển nhiên, điểm trên lớp đã thấp, điểm thi thấp và về nhà 1 cái tát như trời giáng của bố khiến nó choáng váng... Câu nói "Mày làm mất mặt tao" của bố có lẽ còn đau hơn cái tát ấy.

Nó vẫn cảm điện thoại, vẫn lướt trên danh bạ cái tên Linh và lướt qua tin nhắn của "Cô nhiều chuyện" không biết bao nhiêu lần. Nó nghĩ đến lớp.... Nghĩ về mẹ, nghĩ về tin nhắn của cô... Nghĩ về bố, à bố... nó nhớ đến "mất mặt", vậy thì con sẽ cho bố biết mất mặt là như nào, ok gọi cho đám con Linh "Đang ở đâu? Đón tao".

Thay quần áo, xịt nước hoa, điện thoại lại rung báo 1 tin nhắn "Yến à, em ăn tối chưa? Cô và các bạn đang đứng trước nhà em chờ đi ăn vặt uống trà sữa nè, bạn Quân, bạn Chinh bảo thi rớt nên đi ăn lấy sức mai mốt thi tiếp nè, cô có xin mẹ em rồi đó".

Nó thả điện thoại, ngó xuống đường, đúng là cô và 2, 3 đứa đang đứng trước cổng nhà, nhìn thấy nó, cô nhìn nó vẫy vẫy tay "xuống đi em", nó rơi nước mắt, vì sao? Bố mẹ cãi nhau không rơi nước mắt, bố tát đau không rơi nước mắt.... Vậy mà bây giờ nước mắt không ngừng rơi, nó muốn được xuống với cô, với bạn, muốn được ăn vặt, muốn được cười được khóc....

Nhìn lại mình, nó xóa vội son đỏ đậm trên môi, thay bộ đồ jean, với lấy ba lô, bước xuống chào bác giúp việc, mở cổng và nở nụ cười:

- Em chỉ đi chơi với cô hôm nay thôi cô ạ!

- Ừ chỉ hôm nay thôi, cô cũng không muốn rủ em nữa đâu á.

Nó mỉm cười, lao vào vòng tay cô, nước mắt lại rơi, những giọt nước mắt không nặng nề u uất, càng khóc càng thấy nhẹ lòng... ■

Tuy bốt tháng 11

Thu Tâm

Tháng 11 ngọt ngào hương gió chớm Đông chắc đã không còn của riêng ai... tháng 11 ghé qua với những cơn gió mạnh mẽ xô vào lòng phố cái lạnh đầu mùa duyên dáng, rụng giữa lòng mỗi chúng ta.... Là khi con nằng hanh hao vàng vọt cuộn trong thảm hoa đã quỳ hoang dại, miên man trải khắp núi đồi và nhen lên trong lòng người những cảm xúc xốn xang, rạo rức....

Như chú ong vàng muôn đời cần mẫn, chẳng bao giờ thấy đủ ngừng để tìm nhụy tìm hương. Dẫn trải qua bao mùa nắng, gió, màu hoa... Nhưng cứ mỗi độ tháng 11 về là tâm hồn ta được mơn man, thên thang và ấm áp nhất. Là dịp ngồi lại bên nhau nghe những thăng trầm nghề nghiệp, cùng nhau truyền nhiệt huyết đam mê, cùng nhau sẻ chia những trăn trở hao gầy và cùng nhau vui với những thành quả được xã hội ghi nhận và vinh danh...

20 tháng 11 lại về... những bó hoa tươi thắm, những lời chúc vô cùng ý nghĩa từ các em học sinh cho ta quên đi những vất vả, nhọc nhằn của những người làm nghề giáo. Hạnh phúc ngời lên trên khuôn mặt của cả thầy và trò... giờ đây đã là đồng nghiệp.

Bánh xe thời gian cứ lặng lẽ trôi, những chuyến đò vẫn âm thầm đưa khách qua sông... Cuộc sống có biết bao biến đổi nhưng sẽ không thể nào làm phai mờ đi tình cảm của người thầy dành cho học sinh thân yêu. Hãy nhìn ánh mắt ngây thơ và trong sáng của các em đi! Và niềm tin vẫn sẽ mãi theo ta suốt cuộc đời này.

Cảm ơn tháng 11 với phần trắng, bảng đen và bụi phấn... ■

Bố tôi

Nguyễn Thành Long

ĐSP Đắk Lắk

Một buổi sáng năm ấy... Tôi đang mệt mỏi dắt chiếc xe đạp xẹp hơi bước vào cổng nhà mình thì một chiếc com măng ca đỏ xịch ngay cạnh. Một người đàn ông mặc quân phục, tóc muối tiêu, bước ra chào tôi và hỏi:

- Này em, nhà thầy T ở đâu, em chỉ giúp!

Tôi trở mắt vì thấy có người lạ hỏi bố mình, mãi mới đáp:

- Dạ, nhà ông ấy đây!

Vừa lúc ấy, bố tôi đi ra cổng. Ông dừng lại, nhìn người khách lạ về dò hỏi. Người đàn ông ấy đứng sững một lúc rồi kêu lên:

- Thầy!... Thầy không nhận ra em ư? Em là Quang, Quang K12 đây!

Bố tôi bước nhanh tới. Hai người đàn ông ôm nhau lặng lẽ. Hai mái đầu một bạc một hoa râm gục sát vào nhau. Hình như cả hai đều khóc vì rất lâu tôi không nghe họ nói gì cả.

Bố tôi vốn là người điềm tĩnh, thế mà hôm ấy tôi thấy ông luống cuống rất buồn cười. Ông trắng ầm rồi để đó, quên bỏ trà. lát sau ông bỏ trà rồi lại quên rót nước vào ấm. Chốc nữa, ông rót nước xong quên đập nắp ấm...

Tôi nghe lỏm câu chuyện giữa hai người trong bữa cơm khách và biết người khách bộ đội ấy là học trò của bố tôi. Đang học năm thứ hai, có chiến tranh, anh ấy đi lính. Mười mấy năm, nay tìm về thăm thầy. Họ nhắc lại cho nhau nghe bao nhiêu là kỷ niệm. Lúc ấy, tôi thấy những chuyện đó chẳng có gì là cảm động cho lắm. Mãi bây giờ, hai mươi năm sau, khi đã là thầy giáo, thỉnh thoảng có học trò cũ về thăm, tôi mới cảm nhận được tình cảm ấy sâu nặng biết nhường nào!

Cũng năm ấy bố tôi về hưu. Gia tài của ông là vài chục cuốn sách đựng trong chiếc hòm gỗ, mấy bộ quần áo và một chiếc xe đạp Phượng Hoàng. Chiếc xe đạp ấy sau này bố cho tôi khi

tôi vào đại học. Chiếc hòm gỗ nhỏ tôi cũng mang theo đựng quần áo. Còn mấy chục cuốn sách, bố tôi không chỉ đọc mà còn vuốt ve, nâng niu chúng. Có lần, ông ốm thập tử nhất sinh. Trên giường bệnh, bố tôi ứa nước mắt bảo: "Bố chả có gì để lại cho các con, chỉ có mấy cuốn sách...!". Tôi không nghĩ thế. Ông đã sinh thành ra chúng tôi, hơn thế ông còn cho chúng tôi một cốt cách làm người. Có phải ông bố nào cũng cho con cái được nhiều như vậy đâu! Tôi lẳng lặng nộp đơn thi vào đại học sư phạm và trở thành thầy giáo. Còn bố tôi, ông cũng qua khỏi trận ốm ấy.

Chiều nay ở trường về, tôi thấy bố đang dạy thằng con tôi ghép vần bằng các chữ cái nhựa. Bố ơi, ba mươi năm trước, bố đã cắt bìa giấy dạy con học chữ, bố là thầy giáo vỡ lòng của con! Ba mươi năm sau, bố lại làm thầy giáo vỡ lòng của con trai con! ■

TIẾT HỌC...

(Tiếp theo trang 76)

vừa cười). Nếu Thông dùng cái bàn để ngồi thay cho cái ghế, thì chắc cái ghế dùng để viết thay cho cái bàn? Phải vậy không em? Vậy bây giờ em có thể ngồi trên bàn và cúi xuống ghế viết cho cô và cả lớp xem không? Cả lớp cười rộ lên. Thông đỏ mặt, đứng dậy lí nhí:

- Thưa cô, lần sau em sẽ không coi cái bàn là cái ghế nữa đâu ạ!

- Rồi, tốt. Chúng ta học bài mới.

Thế là bọn học trò thoát khỏi phần kiểm tra bài cũ, trách gì bọn chúng cười thật tươi. Có khi một tiết học thú vị bắt đầu từ những điều rất nhỏ như thế! ■

Viết cho mùa yêu thương ở lại...!

Nguyễn Thị Thu Trang

GV trường THPT Nguyễn Thị Minh Khai

Buổi chiều cuối Thu, lang thang trên con đường vắng đến trường, trong lòng tôi dậy lên những con sóng. Phải chăng là niềm nhớ về nghề, về những đứa trẻ với những ánh mắt trong sáng, thơ ngây.... Giật mình bởi tiếng nói nghe quen quen qua điện thoại: "*Cô ơi! Em nhớ cô, thèm nghe lời giảng trầm ấm của cô mỗi chiều se lạnh và cả cái giọng chua chua khi cô nhập vai người vợ nhặt mà bảo "Điêu, người thế mà điêu".* Cô ơi! Em vẫn muốn nói lời cảm ơn cô - người thắp lửa cho em... "Ôi cô bé, em làm cô nhớ... Gắn bó với mái trường THPT Nguyễn Thị Minh Khai sau hơn mười năm gánh gùi con chữ đến với các em, có những cái nắng, cái gió và cả những nỗi nhớ đúng là tôi không thể nào quên cho đến tận hôm nay. Kỷ niệm, tình yêu cứ đọng đầy mỗi khi ai đó khẽ chạm về...

Ngày ấy - cách đây 11 năm, với bao nhiệt huyết, đam mê, tôi - cô sinh viên mới ra trường khao khát cháy bỏng được khoác chiếc áo dài thân thương để truyền cảm hứng cho biết bao em nhỏ. Nhưng khi đặt chân vào trường, tôi lại hụt hẫng cho nghề gieo hạt, bởi ở đây mọi thứ quá khác biệt với cô sinh viên mới ra trường, thiếu thực tế, ít kinh nghiệm...

Các em học sinh trường tôi hầu như là dân tộc thiểu số. Về ngoài nhếch nhác, nghèo đói nhưng mang trong mình khát vọng đi tìm người gieo hạt, đi tìm hoài bão, ước mơ. Cái đói, nghèo không ngăn cản được các em đến với con chữ. Tôi gặp gỡ các em trong những tiết học vội vã, những cuộc nói chuyện bất chợt bên hành lang lớp học, những cái nhìn đầy triu mến, yêu thương... Tự bao giờ, cô giáo ấy đã đem sự thương cảm gửi hết tất cả vào bài giảng, bài học cuộc đời cho các em. Bởi chính

nơi đó, tôi gặp lại chính mình ở thời thơ ấu. Tôi còn nhớ như in, những lớp tôi dạy, vẫn thường vắng học nhiều. Lên lớp, tôi hỏi *sao em không đi học?* em bình thản trả lời: *dạ em bận đi gặt lúa cô ạ!* Tôi hỏi tiếp: *Lúa nhà em nhiều không?* Em tiếp lời: *em đi gặt thuê cô ạ!* Cái vô tư của em nhưng lại đem cho tôi những giọt nước mắt. Tôi bắt đầu hiểu, nhiều lắm các em như thế, nhiều lắm sự bươn chải mưu sinh để được đến trường.

Sự ngỡ ngàng nối tiếp ngỡ ngàng khi tôi đi vào nhà các em, 10km đến 20km cho khoảng cách từ nhà đến trường. Nhà các em đều là hộ nghèo, đường về nhà chính là hành trình đầy gian lao, vất vả. Mùa mưa thì lụt lội, mùa nắng thì bụi mù mịt. Lắm lúc, các em nghỉ học không lí do vì xe hư giữa đường. Ấy vậy mà các em luôn mang trong mình những ước mơ tươi đẹp, vĩ đại.

Hành trình tìm kiếm con chữ của các em cũng là chặng đường tôi từng bước trở thành một cô giáo thực thụ. Có những ngày, tôi phải nuốt nỗi thương cảm, giấu nhẹm cảm xúc để cùng tươi cười với các em. Bởi cái nghèo đói sao vẫn đeo bám các em mãi. Có những mùa Đông, lạnh đến tê tái. Các em vẫn chỉ chiếc áo mỏng manh đến lớp với những ánh mắt ái ngại đến nao lòng. Thời tiết thất thường của Tây Nguyên với những cơn mưa bất chợt đôi khi vô tình cướp của các em những bài giảng nơi giảng đường. Có những lúc, lớp vắng gần nửa, cũng vì lụt lội không có đò để qua... Rồi có những em hành trình kiếm chữ dang dở vì phải nuôi những em thơ...

Đối với các em, thầy cô luôn là điểm tựa, là cha mẹ thứ hai dìu dắt các em khôn lớn. Những ánh mắt trong sáng, những ước mơ nhỏ bé cứ ẩn giấu dưới hàng mi dài cong vút. Thầy cô nói

gì các em cũng tin và ngưỡng mộ. Các em lần đầu gặp gỡ luôn ái ngại, tự ti. Tôi thương các em vì hoàn cảnh, vì khát vọng, đam mê cháy bỏng. Nhưng luôn trăn trở vì những câu hỏi ngây ngô: *cô ơi! Em học rồi có bớt khổ không cô? cô ơi! em muốn học đại học nhưng không có tiền có học được không cô?...* Bâng khuâng tôi chợt nhớ mấy câu thơ:

"Một đời người - một dòng sông...

Mấy ai làm kẻ đứng trông bến bờ,

"Muốn qua sông phải lụy đò"

Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa ... "

(Người lái đò)

Những câu thơ như thức tỉnh hành trình của người gieo hạt. Bao năm trôi qua, tôi chợt nhận thấy, hạnh phúc của tôi đơn giản là nhìn thấy các em học sinh vui vẻ, thấy các em hiểu được điều tôi muốn nói. Bao năm đưa đò, mỗi độ Hè về là lúc tôi buồn đến lạ bởi phải chia tay các em nhỏ. Bởi những lời thân thương chưa nói hết, những tình cảm gặp gỡ, chia li chưa hẹn ngày trở về. Chợt nhận ra, tôi là người ở lại, *kẻ đứng trông bến bờ...* nhưng sẽ là người chấp cánh ước mơ của nhiều thế hệ học sinh. Tôi lại nhớ đến những bài giảng, nhớ những ánh mắt thơ ngây, thân thương...

Trong lúc này, nếu có ai đó hỏi: *cho em chọn lại, em có chọn nghề giáo không?* tôi vẫn sẽ trả lời: *em xin chọn được làm cô giáo.* Bởi ở đó, tôi

tim thấy hạnh phúc cho thanh xuân đi qua. Tôi thấy được ý nghĩa của cuộc đời. Và hơn hết, tôi thấy được những ánh mắt sáng ngời của những em học sinh của tôi. Mỗi con người sẽ có những ước mơ, tôi tìm thấy hành trình gánh gùi con chữ mãi mãi là khoảng thời gian đẹp nhất đi qua cuộc đời. Và ở nơi đó, còn rất nhiều em nhỏ đang đợi chờ tôi, lấy những bài dạy của tôi để thắp sáng ước mơ, hoài bão. Có lúc tôi tự nghĩ, nếu tôi được dạy các em học sinh có điều kiện khá giả, chắc tôi sẽ không yêu nghề đến thế. Suy nghĩ tưởng như vô lí nhưng lại là hành trang của người gieo hạt như tôi. Vì sao ư? Vì đứng trước các em học sinh của tôi, tôi được chia sẻ, được yêu thương, trân trọng và tin tưởng. Tôi nhìn thấy các em cần tôi trong ánh mắt hồn nhiên, trong sáng. Ở đây tôi nhìn thấy được truyền thống *tôn sư trọng đạo* - giá trị đã phần nào mai một ở thời công nghệ 4.0. Hãy cho tôi thêm một lần nữa yêu người, yêu nghề, yêu các em thơ, yêu những bản làng... thêm một lần nữa được yêu thương, chia sẻ những vất vả, khó khăn để được tự hào cho những ngày tháng đã sống ý nghĩa, xứng đáng với câu nói của cố Thủ tướng Phạm Văn Đồng: *Nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý...* Cho tôi được làm NGƯỜI THẮP LỬA cho các thế hệ đi qua! ■

Duyên nghề!

VÕ THỊ MAI HƯƠNG

GV Trường THPT Buôn Ma Thuật

Nếu ai đó hỏi rằng tại sao bạn chọn nghề giáo thì chắc hẳn mỗi chúng ta sẽ có những câu trả lời khác nhau. Với tôi để đến với nghề giáo thì tôi hội tụ đủ hết những lý do cơ bản như: Sinh ra trong gia đình truyền thống làm nghề giáo nên từ nhỏ đã được định hướng, học Sư phạm để tiết kiệm kinh tế cho gia đình, ra trường có thể xin được việc... Ra trường tôi mang theo hành trang. Rồi thực tế xã hội nhìn nhận về nghề giáo. Tuy nhiên, tôi lại thấy mình trẻ lại sau mỗi giờ lên lớp

Sân khấu hóa... Rô mê ô...

Thơ tình yêu, những rung động thẩm mỹ mà chắc chắn nếu không phải là giáo viên dạy Văn tôi không thể nào nuôi dưỡng được.

Ai đó từng nói dưới ánh mặt trời...

Nhìn học sinh vui tươi, hồn nhiên... tôi dường như quên hẳn những lo toan đời thường.

Nếu được trở lại tuổi 18...tôi vẫn chọn nghề giáo dù...

Lại một mùa hiến chương...■

Mùa đi tìm chữ

Nguyễn Thị Hoài Thương

Mấy ngày hôm nay, ở vùng đất Tây Nguyên đầy nắng và gió này đã bắt đầu có cảm giác se lạnh vào những buổi sớm mai, có những giọt sương đọng lại trên tán lá sau một đêm yên giấc, và đâu đó, ta vô tình cảm nhận được mùi hương thoang thoảng của những quả cà phê đầu mùa chín sớm. Bất chợt nhận ra, tháng mười một chuẩn bị về. Khác với mọi tháng, dường như đến tháng mười một, những người làm nghề giáo như tôi thường chính chu, phấn khởi và tươi tắn hơn hẳn, bởi lẽ đây là tháng kỉ niệm ngày lễ lớn của những người thầy – ngày hiến chương Nhà giáo Việt Nam. Thế nhưng, có lẽ khác với mọi nơi, tại ngôi trường mang tên Trung học cơ sở Ea Tu, tháng mười một đến cũng là lúc tôi cùng các đồng nghiệp lo lắng nhất và sự lo lắng ấy lại xuất phát từ những em học trò của mình.

Tháng mười một – tháng gió mùa ủa về, cũng là lúc trên nương rẫy nơi đây bắt đầu lác đác những quả cà phê đã chín. Niềm vui rạng rỡ trên từng khuôn mặt phụ huynh của các em học sinh vì mùa thu hoạch đã tới. Thế nhưng, đây cũng là lúc mọi nhà cần người để đi “hái bó” cà phê. Bởi thế chúng tôi lo lắng vì các em học sinh của mình sẽ tự ý nghỉ học ở nhà để phụ giúp gia đình lên rẫy.

Năm nay tôi chủ nhiệm lớp 7B. Một sáng như mọi ngày, tôi đến lớp sinh hoạt mười lăm phút đầu giờ. Bước vào lớp, nhìn thoáng qua, ba chỗ ngồi của các em Y – Nhân, Y – Xíu, H – RiTa trống. Tôi hỏi cả lớp thì biết rằng Nhân và RiTa nghỉ học để đi hái cà phê, còn Xíu thì nghỉ không biết lý do. Trong lòng tôi chợt mang nỗi buồn khó tả. Học sinh của chúng tôi thương lắm, phần lớn

gia đình của các em còn nhiều khó khăn, thiếu thốn bởi kinh tế phụ thuộc chủ yếu vào việc nương rẫy, nhất là cà phê. Vì thế, để phụ giúp cha mẹ, các em thường nghỉ học vài hôm để đi hái cà phê cho gia đình hoặc đi hái thuê mong kiếm thêm tiền mang về cho cha mẹ. Bởi vậy, các em chỉ suy nghĩ đơn giản rằng nghỉ học mấy buổi cũng không sao, miễn là kiếm được thêm ít tiền. Thế nhưng thời gian này cũng đã tới giữa học kì I, kiến thức bắt đầu tập trung nhiều và toàn là những kiến thức quan trọng để chuẩn bị cho kì thi học kì, nếu các em nghỉ học thì làm sao theo kịp được chương trình. Buồn vô cùng, tôi ra khỏi lớp, lòng bồn chồn không nguôi. Tôi mang tâm trạng ấy vội vàng đến gặp ban vận động học sinh của nhà trường để nhờ các thầy cùng tôi tìm đến nhà những em học sinh hôm nay nghỉ học.

Nói là làm, hết tiết bốn, chúng tôi vội vàng tìm đến nhà các em. Trên con đường đất đỏ bazan ngoằn ngoèo, tôi cứ lo lắng mãi không biết có gặp được học trò của mình hay không? Đi được một đoạn, chúng tôi vào đến nhà em Y – Nhân, một ngôi nhà xây cấp bốn chỉ khoảng bốn mươi mét vuông với màu sơn đã cũ. Nhân không có ở nhà, cô em gái của cậu học trò nhỏ ấy đã dẫn đường cho chúng tôi tìm đến chỗ em hái cà phê thuê. Khi tới nơi, nhìn từ xa, tôi đã nhận ra Nhân - cậu bé với vóc dáng nhỏ nhắn vừa thoăn thoắt vừa cẩn thận hái những quả cà phê chín rải rác. Nhìn em mặc bộ đồ lao động đã cũ kĩ, bất chợt tôi thấy khóe mắt mình cay cay. Lấy lại bình tĩnh, tôi đến gặp em, vừa nghe tôi gọi, em giật mình quay lại, khuôn mặt em nhìn tôi như biết rằng mình đang có lỗi, trong mắt của em lúc ấy còn có chút sợ hãi

ngây thơ.

Tôi hỏi em:

- Tại sao em không đi học?

Vẫn với giọng nói nhỏ và chưa rành tiếng phổ thông, em trả lời tôi lúng túng:

- Thưa cô... Em nghỉ vài hôm để đi hái thuê cà ạ.

Ngước mắt nhìn tôi, em nói:

- Mẹ bảo hái cà để phụ thêm tiền đóng tiền trường.

Nghe tới đây, cổ tôi nghẹn lại, chả nói được với em điều gì, chỉ biết nói rằng:

- Nhân à! Cố gắng mai đi học nhé, sắp kiểm tra một tiết và thi học kì I rồi, toàn những kiến thức quan trọng. Cô và các bạn chờ em ở lớp.

Tôi quay mặt vội để em không thấy được sự lúng túng của mình. Em chỉ đáp lại một từ nghe thương đến lạ: "Dạ cô!". Tôi đặt lên vai em bàn tay của sự tin tưởng và niềm hy vọng: "Nhớ nghe Nhân. Cô và các thầy về nhé". Trên đường quay lại để đi tìm nhà em RiTa, tôi không sao ngừng suy nghĩ không biết ngày mai cậu bé ấy có đến lớp hay không?

Ngưng cảm xúc, chúng tôi tìm đến nhà cô bé lớp phó văn nghệ. Đáng buồn, theo lời của hàng xóm thì cả nhà em đã đi rẫy từ sớm. Chúng tôi loay hoay mãi không biết làm sao thì vừa hay cô bé RiTa trở về nhà lấy thêm nước uống. Gặp tôi em chỉ chào bẽn lễn, tôi hỏi thì mới biết rằng em là chị lớn trong nhà, gia đình lại neo người, chỉ có mỗi mẹ, các em còn nhỏ, nếu em không đi rẫy cùng mẹ thì một mình mẹ sao làm xuể, không hái bó được, đến lúc cà rụng hết thì vừa mất tiền lại vừa phải mất công đi lượm. Chả biết nói sao với em, tôi cũng chỉ biết nắm tay dặn dò em mai đến lớp học, đừng nghỉ học như vậy sẽ làm em không kịp nắm các kiến thức mới. Em chỉ đáp lại tôi rất nhỏ: "Dạ, em sẽ cố ạ". Tôi biết sự cố gắng của em là có bởi em ngoan và chăm học lắm, nhưng sự cố gắng bây giờ của em còn phụ thuộc và việc ngày mai ai sẽ đi rẫy giúp mẹ? Buồn lắm, nhưng ngoài động viên em, tôi chẳng biết làm gì hơn nữa.

Vẫn còn một cậu học sinh chúng tôi phải đến gặp đó là Y - Xíu. Tôi đã biết được hoàn cảnh của cậu bé này bởi em là học sinh hay nghỉ học nhất lớp tôi. Mẹ bỏ đi từ khi em học lớp bốn, bỏ lại em và em trai mới sáu tháng tuổi để

bố và ông bà nội nuôi. Ông bà thì đã già, bố lại say xỉn suốt ngày, ngày nào không có tiền uống rượu thì ngày đó hai anh em lại bị bố la mắng. Nhà trường cũng đã tìm nhiều cách để giúp em khắc phục khó khăn, tạo điều kiện để em đến lớp, nhưng chắc chắn rằng vẫn không đủ cho tất cả. Vì vậy, việc em nghỉ học để đi hái cà thuê là điều em sẽ lựa chọn so với việc em đến trường trong thời gian này. Thế nhưng chúng tôi vẫn muốn đến tìm em và mong rằng những lời nói của thầy cô sẽ giúp em thêm động lực để đi học. Tôi đến nhà khi em vừa về nấu cơm cho gia đình. Nhìn em, tôi thương lắm, khuôn mặt hàng ngày ít nói, ít cười vẫn vậy nhưng hôm nay trên trán em vẫn còn lấm tấm mồ hôi, tôi tự nhủ: "Chắc em phải vất vả lắm". Tôi hỏi em tại sao nghỉ học mà không báo với lớp và lí do em nghỉ học là gì? Vẫn trả lời cộc lốc, em bảo:

- Ông bà em không xin phép được cô. Em nghỉ học để đi hái cà phê kiếm thêm tiền đưa cho bố.

Tôi nói với em:

- Em phải cố gắng đi học chứ, chỉ còn khoảng sáu tuần nữa là thi học kì I. Cô biết hoàn cảnh của em khó khăn lắm, nhưng nghỉ nốt bữa nay thôi nhé, ngày mai cô chờ em ở trường.

Em không trả lời tôi chỉ cúi mặt. Tôi nhìn em rồi đi thẳng lên nhà nói chuyện với ông bà của em. Ông bà đã già, không làm được gì nữa, nên có nói thì ông bà cũng chỉ hứa là để em đến lớp, còn Xíu có đến lớp được hay không là do ở chính em. Tôi biết, trong mùa cà phê này, em chỉ muốn kiếm thêm tiền để phụ giúp gia đình, nhưng với tất cả sự nhiệt thành của mình, tôi vẫn hy vọng em hãy nghe theo những gì tôi nói và tôi luôn tin nay mai thôi em sẽ đến lớp học tập với các bạn của mình như thời gian qua.

Sau khi gặp các em xong, chúng tôi trở về nhà, trên đường về tôi không sao thôi nghĩ tới những khuôn mặt ngây thơ, trong sáng mà vô cùng đáng thương của học trò mình. Đáng lẽ ra hôm nay các em sẽ mặc những bộ đồng phục để đến lớp học như bạn mình và được tiếp thu những kiến thức mới. Rồi giờ này, các em sẽ được ngồi ăn cơm cùng gia đình kể những câu chuyện vui ở trường. Chứ không phải là mặc bộ đồ lao động rộng thùng thình, cũ kĩ, trải nắng

(Xem tiếp trang 89)

Bay đi nhé!

H'Linh Niê

Tất trời cao nguyên cũng lạ, khi mùa thu xạc xào trên đường phố Ban Mê. nồn nà, mồn mớ nảy búp non trên cành, thì đám lá vàng tự ngắt mình rơi xuống, hoan hỉ chạy đua cùng gió trong vũ điệu của đất trời cao nguyên. Gió đưa lá bay về phương trời nào vậy?

Học sinh khóa mới ngác ngơ tựu trường. Cùng lúc những lớp cũ rời cánh tay cô chủ nhiệm vẫy đôi cánh nhỏ tung bay đi mọi nẻo đường. 3 năm. Ở hay, bay về như đám lá kia trong gió vậy sao? Ngày nào các em cũng như các bạn hôm nay nhỏ nhoi, rụt rè nơi hiên lớp. 35 gương mặt, 70 cặp mắt trong veo, tròn xoe e ngại, chăm chú nhìn cô như thăm dò. Chiếm số đông trong lớp là những dáng hình nhỏ thó, da nâu, tóc xoăn, thấp nhất mới 16 mùa theo cha làm cà phê, giúp mẹ làm cỏ rẫy. Cao nhất chưa tròn 19 lần nắng mưa. Đa số lần đầu tiên ra thành phố. Một tập thể mà giáo viên nào cũng e ngại (vì là lớp sư phạm 3 năm đầu tiên của trường, tuổi nhỏ & chỉ vừa qua lớp 9), để cô được ôm các con vào vòng tay, dẫu có không khép nổi vì đông quá, nhưng đầy yêu thương. Vậy mà đến ngày cuối khóa sao chỉ còn có 22 chiếc áo đỏ ngày nhận bằng tốt nghiệp?

Có chút nghẹn thắt khi điểm lại những cái tên đã dứt áo ngang đường: một N.H. đầy đam mê không vượt nổi hoàn cảnh. Một Tr.G. tên nghe như thiển sư mà có phải vì ham chơi không quay lại được cùng cô và các bạn? Một H.T. vẫn số & đại dột làm sao. Cô đã làm hết tấm lòng mình chưa, mà để con thôi học hả H'B.? Có phải chính cô, với sự khắt khe mô phạm đã để cho con phải từ giã mái trường trong những tháng cuối cùng của niên khóa không, D.N. ơi?... Cho dẫu chúng ta đã từng "dở đủ mọi chiêu trò", nào giao lưu với nhạc sỹ Y Phôn KSor,

chia nhóm giúp nhau tìm địa chỉ các khu du lịch ở Buôn Đôn, thi hùng biện về biển đảo, thi trình diễn vẻ đẹp học đường, lang thang trong Bảo tàng Đắk Lắk, rúc rích cười với những câu chuyện buồn vui sau những ngày kiến tập, thực tập sư phạm, cả chiếc bánh kem nát bung trong ngày sinh nhật cô nơi Biệt Điện... Sao cô vẫn có chút chưa yên lòng, khi nghĩ đến kỹ năng sống lúc các con va chạm với hiện thực chẳng mấy tươi sáng của viễn cảnh "tìm việc làm"? Nhưng có lẽ đó chỉ là tình cảm của những người làm cha mẹ khi con cái đứng trước ngưỡng cửa cuộc đời thôi. Chứ những khi ngắm các con áo dài tung bay trên sân trường, hay hình ảnh của 5 cô giáo Ê Đê, Mnông "chân dài" đón cô nơi trường tiểu học Buôn Choah, chững chạc & xinh đẹp, trẻ trung nữa, trong những bộ áo dài trang phục đứng lớp, nơi cô đến kiểm tra các con thực tập, cô từng tự hào và thích thú biết mấy.

Cô đã rung rung khi đọc những lời tri ân cha mẹ, thầy cô của các con ngày chia tay rời trường. Sẽ nhớ lắm đấy những H'Trâm, H'Jel nhút nhát mà học giỏi nhất lớp, Y Kbor xí trai chút chút nhưng lém lỉnh mới "cua" được H'Do Na xinh thể (chúc các con mãi thành đôi nhé), Nhân ham múa lại hay ngắt xủ khiến cô lo ngay ngáy. Mấy cô gái M'nông mà cô lặng lẽ yêu thương (hơn một chút chắng)?: H'Nit, Vếch, H'Oanh, H'Hương. Hằng lấu tấu thích hát dân ca; Duy điệu đàng mà... hơi đanh đá; Y Thóc với 2 bàn tay bọt bọt vì nước rửa chén, vất vả chạy ngón trên đàn; cậu trai Nùng Mông Thơm, cô gái Tày Thúy Kiều chân thật đến dại khờ... Không kể hết được đâu, nhưng cô sẽ nhớ từng em với cả từng điều tốt, điều chưa vui các con đã tặng cô đấy nhé. Và hy vọng các con sẽ quay lại trường ở bậc học cao hơn.

☞ Hôm qua còn là cô trò. Ngày cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp, các con đã được coi là đồng nghiệp của cô rồi đấy. Mai này ở bon nào, buôn nào nơi Tuy Đức, Đắk Song, Đắk Glong (Đắk Nông) hay Lắk, Cư Kuin (Đắk Lắk), Cư Sê (Gia Lai)... cô mừng tượng thấy các con đứng trên bục giảng, tay mềm mại chạy trên những phím đàn, cất lên lời ca đầy cảm xúc, trao cho tuổi thơ cả một trời mộng mơ, hoa lá và ngập tràn yêu thương... Cuộc sống thật đẹp!

Mấy ngày nay trên Facebook, luôn bất ngờ nhận được tin nhắn chúc mừng năm học mới của những cựu học sinh từ rất... xưa (với những dòng thông tin đã từng "Trung cấp Đam San, CĐ VHNT Nha Trang, ĐHVHNT Quân đội...") thấy tâm hồn lâng lâng lạ. Các em đã thành đạt, hạnh phúc ở Thành phố Hồ Chí Minh, Cần Thơ, Gia Lai, Đắk Nông, Đắk Lắk, Kon Tum... hàng chục năm, vẫn nhớ & tìm thăm hỏi cô. Không chỉ biết ơn Facebook kết nối mọi phương trời, mà còn thấy mình có được hạnh phúc lớn lao quá chừng. Cảm ơn người, cảm ơn Đời đã cho những người giáo viên bao nhiêu tháng ngày đẹp nhất, đáng sống nhất. Những cơn mưa cuối mùa tích tã ngoài hiên như khúc nhạc của mùa Thu cao nguyên, mùa tựu trường, mùa ra trường... đón đợi và chia xa.

Bay đi nhé những cánh chim non nớt, bầu trời cao nguyên rộng dài rồi sẽ cho các em rải cánh vững vàng, tự tin ở mình, ở nghề. Hãy vẽ nên những điều đẹp nhất trên những trang giấy trắng đầu đời của tuổi thơ! ■

Anh có về...

NGUYỄN THỊ BÍCH NGỌC

PHT – Trường TH Nguyễn Văn Trỗi, Xã Ea Lê, huyện Ea Súp

*Anh có về Đắk Lắk với em không?
Giờ này cà phê đang mùa trầu quả
Nắng mênh mang trên vòm cây, ngọn lá
Mây bông bành trên đồi núi mênh mông...*

*Anh có về Đắk Lắk với em không?
Uống ly cà phê đậm đà vị đắng
Nơi có đất trời với hai mùa mưa, nắng
Có thác Đray Nu kỳ vĩ, rộng dài...*

*Anh có về Đắk Lắk sớm mai?
Để nghe tiếng công chiêng bên nhà dài rộn rã
Thử một lần cười vui, ngắm cỏ cây, hoa lá
Uống chén rượu cần, chén choáng chút tình say...*

*Anh có về với Đắk Lắk chiều nay?
Vào thăm trường em với hàng cây rợp mát
Đi qua cánh đồng mênh mông, bát ngát
Có sự tảo tần... có đàn cò trắng tung bay...*

*Đắk Lắk hôm nay đôi mới từng ngày
Trường lớp khang trang, tình thầy rộng mở
Nơi chấp cánh những ước mơ nhỏ nhỏ
Để dâng đời bao hoa trái, ngát hương...*

*Anh hãy về Đắk Lắk để mà thương....
Ea Súp tháng 10/2018*

Sau giờ giảng

GIANG BIÊN

*Trên bảng đen, những nét phấn vô tình
Có ngân nỗi lời nước non sâu thẳm
Ta cần cố và ta xơ cứng
Hay vẫn chương chưa đồng vọng với đời*

*Thầy đọc, trò ghi, trì trệ một thời
Như chim nhồi rơm, như thân bướm ép
Thầy ra lớp, học trò gấp sách
Khoảng cách nhân văn cứ bước xa dần*

*Biển và trời bên cửa sổ mênh mang
Rời rợi xanh ập òa muôn đợt sóng
Bài thơ ngủ yên và trang giấy trắng
Thao thức không người trước bài giảng hững hờ...*

(Ảnh: Internet)

Nỗi suy tư

TRƯỚC BÀI GIẢNG HƯNG HỒ

Lê Thành Văn

Cảm hứng thơ ca bắt đầu từ mái trường, hình ảnh người thầy hay tình cảm yêu thương sâu nặng của thầy trò xưa nay thật phong phú, thậm chí nó chan chứa và đầy ắp, cứ dạt dào như nước trong nguồn chưa bao giờ vơi cạn. Thơ về thầy giáo và nhà trường nhờ đó ngày càng được bổ sung, khắc họa sâu sắc hơn qua thời gian. Tuy vậy, để tìm một tiếng nói mới, một thi tứ độc đáo và qua đó làm nổi bật được vẻ đẹp riêng về đề tài này quả là điều không dễ. May thay, giữa rừng hoa bạt ngàn của hương sắc thi ca về nghề dạy học, tôi đã bắt gặp được nỗi niềm suy tư sâu lắng và nhiều trăn trở của một thầy giáo qua bài thơ *Sau bài giảng*. Bài thơ không chỉ là nỗi niềm riêng của một tâm hồn người thầy mà

là cảm xúc chung của mỗi chúng ta trước những đổi thay của nền giáo dục nước nhà hiện tại, nhất là trong công cuộc hội nhập của giáo dục hiện nay.

Thường người thầy tâm huyết với nghề, trước mỗi bài giảng bao giờ cũng là một chuỗi lo toan và chuẩn bị chu đáo để cho tiết dạy của mình được học trò cảm nhận sâu sắc, từ đó thực hành để vận dụng vào đời. Với các môn khoa học xã hội, nhất là các tiết giảng văn chương, bài giảng hay là cả một một kỳ công của nhà giáo. Bốn câu thơ mở đầu là một sự trăn trở đầy trách nhiệm sau khi người thầy suy tư lại bài giảng của mình với biết bao điều băng khuâng không dễ nói thành lời:

☞ *Trên bảng đen, những nét phấn vô tình
Có ngân nỗi lời nước non sâu thẳm
Ta cần cỗi và ta xơ cứng
Hay văn chương chưa đồng vọng với đời*

Giảng cho học trò xong, nhìn trên bảng lại bắt gặp cái "nét phấn vô tình" của chính mình thì còn gì đau đớn hơn được nữa! Tôi nghĩ đây là một sự phản tỉnh, một sự tự ý thức của bản thân tác giả hay đó chính là nỗi niềm của cả một thế hệ học vẹt, học "xơ cứng" một thời. Vừa khẳng định sự sai lầm chính mình, vừa như hỏi để tìm ra chân lí về một phương pháp dạy tối ưu sao cho hiệu quả. "Cần cỗi và xơ cứng" là một sự thật, còn văn chương đồng vọng với cuộc đời hay không lại là chuyện khác. "Tiên trách kỷ, hậu trách nhân", tâm trạng người thầy trong đoạn thơ đầu của *Sau bài giảng* nhờ thế thật đáng quý làm sao!

Nhận thức lại chính mình chính là khát vọng vươn lên để tìm kiếm những điều tốt đẹp, cao quý hơn. Ở đây, tác giả đã dám mạnh dạn nhận thức rõ một thời ta dạy học chỉ là thầy đọc - trò ghi tri trệ, lỗi thời khiến cho nền giáo dục nước nhà chậm tiến. Đó là cách dạy học của mấy ngàn năm phong kiến mãi trói buộc con người làm cho học trò thiếu tính sáng tạo, thiếu kỹ năng vận dụng và vượt thoát khỏi cái bóng của thầy. Không giấu nỗi lòng mình, nhà thơ Giang Biên cứ thế bộc bạch:

*Thầy đọc, trò ghi, tri trệ một thời
Như chim nhồi rơm, như thân bướm ép
Thầy ra lớp, học trò gắp sách
Khoảng cách nhân văn cứ bước xa dần*

Phép liệt kê với biết bao cái "tồi tệ" một thời được tác giả đưa ra để minh chứng cho phương pháp dạy học lạc hậu. Hình tượng "như chim nhồi rơm, như thân bướm ép" quả rất giàu sức gợi. Chim nhồi rơm, thân bướm ép là cách học giả tạo, không có sự sống. Cách học nhồi nhét, thầy đọc trò ghi chính là tạo ra một thế hệ chỉ có cái mớ lí thuyết vào đời mà sự sáng tạo cứ èo uột, thua kém người khác. "Thân bướm ép" cũng thế, nó là cái xác đã khô, nó không có linh hồn, nó đã chết và trở nên vô nghĩa dù hình hài vẫn còn hầu như nguyên vẹn. Dạy học đâu phải chỉ ghi chép mà người thầy phải truyền lửa vào tâm hồn tuổi thơ, khơi gợi cho các em tình yêu

văn chương đích thực để rồi từ đó bồi đắp tình yêu thương, nâng cao tính nhân văn qua mỗi bài giảng. Dạy học kiểu nhồi nhét, ép uống, ghi chép thụ động kia chính là cách giết chết tính nhân văn nhanh nhất vậy. "Thầy ra lớp, học trò gắp sách", bài giảng tan vào mây khói là hiện thực dạy học suốt một thời gian dài ở đất nước ta mà ngày nay đâu đó vẫn còn vẹn nguyên qua những bài giảng "hững hờ"!

Khổ thơ cuối bài được tác giả mở ra với hai không gian đối lập nhau. Một không gian của biển trời cao xanh mênh mang bên ngoài cửa sổ như là hiện thân của cuộc đời rộng mở thênh thang. Các từ láy "mênh mang", "rời rợi" càng tăng thêm cái sinh khí dạt dào, sống động của sự hiện hữu vô cùng mà tạo hóa mang đến trong cõi nhân sinh. Ngược lại, hình ảnh bài thơ và trang giấy trắng nằm bất động trên giảng đường sao mà xót xa đến thế! Bởi lẽ nó nói được gì đâu trước vô tận cuộc đời. Chính sự khô khan, cứng nhắc của người thầy đã không thổi được vẻ đẹp và sự thi vị của những áng văn chương ấy vào tâm hồn các em nên trở thành hờ hững, vô cảm như cái xác không hồn đến tội nghiệp:

*Biển và trời bên cửa sổ mênh mang
Rời rợi xanh ập òa muôn đợt sóng
Bài thơ ngủ yên và trang giấy trắng
Thao thức khôn nguôi trước bài giảng
hững hờ...*

Nỗi "thao thức khôn nguôi trước bài giảng hững hờ" là câu thơ thật hay đã gói ghém được tư tưởng của tác giả về nghề, về đời, về những suy tư thật trong sáng, chân thành trước những gượng ép, võ đoán. Từ một bài giảng văn chương không đến được với học trò, không gợi được cho các em tình yêu văn học, không đánh thức được cảm xúc nhân văn lấp lánh thẳm sâu ở mỗi hồn người, nhà thơ Giang Biên đã bộc lộ một niềm cảm khái, một cảm xúc đầy suy tư, trăn trở về nghề dạy học thật cảm động và sâu lắng. Phải chăng đó cũng là tín hiệu thẳm mĩ cho những người thầy đang dạy học ngày nay, nhất là giai đoạn đất nước ta đang tiến hành đổi mới căn bản toàn diện giáo dục để hội nhập sâu hơn với nền giáo dục toàn cầu ■

Một bài thơ KHI ĐƯỢC LÝ GIẢI

Bùi Thị Hương

Hiệu trưởng Trường TH Nguyễn Công Trứ

Trong một buổi giao lưu nhân Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, có một cán bộ phụ huynh nói có một bài thơ và cũng là kỷ niệm sâu sắc với các cô giáo xin được đọc tặng nhân Ngày Nhà giáo Việt Nam.

Mọi người đều phấn khởi nhất trí và cổ động. Người cán bộ phụ huynh đọc xong bài thơ, thì mọi người đều băn khoăn về một số câu nghe ra khó hiểu như câu: *Mừng mừng, tủi tủi cô giáo khóc/ Ánh lửa đêm đông mới tỏ tường.*

Thế là buổi giao lưu thành buổi thảo luận sôi nổi. Người cán bộ phụ huynh giải thích: Trước hết xin được chia sẻ và có nội dung phải đồng cảm đối với nghề giáo viên.

Với giọng nói trầm cảm, cán bộ phụ huynh từ từ kể: Năm 1986 đơn vị tôi đóng quân ở một xã vùng sâu thuộc huyện biên giới tỉnh Đắk Lắk, điều kiện vô cùng khó khăn nhất là đường đi, trường học, chứ còn nói về đến điện sáng và trạm xá thì không có ngay trong giấc mơ. Tháng 8 năm đó tại buôn được mở một phòng học cấp 1 và điều một cô giáo người dân tộc tại chỗ ở xã, mới ra trường về dạy học. Tiểu đội tôi được phân công ra tham gia cùng bà con trong buôn dựng phòng học. Đến nơi bà con trong buôn đã đến sớm lắm thấy đang chặt tre, đan phiên, đánh tranh. Công việc chúng tôi xin đảm nhiệm là san đắp nền, ghép những thanh tre làm bàn, ghép các đoạn tre làm ghế cho học sinh và cô giáo, cùng bà con dựng nhà, chần phen nứa, lợp tranh. Đứng nhìn cô giáo còn quá trẻ, cô lẳng xăng lúc chạy chỗ này, lúc đi lấy cái kia, nhưng tại sao lúc cô vui vẻ cười nói, lúc lại bồn thần với hai dòng nước mắt.

Trong lúc nghỉ uống nước tôi có tâm sự về nghề giáo viên và hỏi tại sao thấy tâm lý cô thất thường. Như muốn được giải bày cô H'Pi tâm

sự: Em mừng vì em có nghề cao quý như các thầy, cô trong trường sư phạm nói và bà con kính trọng gọi là cô giáo của buôn làng. Em cũng tủi vì rồi đây biết ra sao đây, học sinh có đến trường không? Nhà cách xa một mình ở lại đây cũng sợ lắm, giảng dạy thì có ai dạy đó theo từng lớp cũng khó lắm, mới ra trường giao về đây thì phải về thôi.

Thế rồi sau 3 ngày lớp học cũng hoàn thành gồm hai gian phòng học với diện tích 30 m², một gian để cô giáo ở 10 m².

Ngày 20/11, tôi và 02 người nữa được cử đến thăm và chúc Ngày Nhà giáo Việt Nam. Sau lời chúc và đưa tặng bó hoa cắt trong đơn vị. Cô H'Pi buồn ngủi xúc động nói: Cám ơn các anh bộ đội, em đâu giám nhận Nhà giáo gì đâu, chỉ là người hướng dẫn các em ở buôn biết đọc, biết viết và biết đếm thôi.

Tôi mới động viên: Cô giáo ạ! Các cụ miền xuôi ngày xưa dạy "nửa chữ cũng là thầy, một chữ cũng là thầy" còn quan điểm Bác Hồ thì cho là người biết phải dạy người chưa biết, người biết nhiều phải dạy người biết ít... chứ có gì đâu.

Cô lại tâm sự: Bộ đội à! Em là con của già làng buôn cách đây 07 km, được già động viên và em cũng cố gắng nên học hết lớp 9, được cán bộ bên trên quan tâm đưa đi học cử tuyển 01 năm về để dạy con em người dân tộc biết đọc, biết viết, biết đếm và động viên chúng đến trường. Về đây em có đến già làng của buôn nói động viên con em tới trường, nên hiện nay có bảy em lớp 1, bốn em lớp 2, lớp 3, 4, 5 chưa có. Cũng nói với già là cố gắng đem cái chữ về buôn làng, đề nghị già cho con gái của già tối đến ngủ với em, em giúp thêm cho học tập, vì cán bộ trên dạy thế mà. Dầu thấp sáng thì được cấp nhưng ít lắm, chỉ đủ soạn bài, chấm điểm đêm khuya thôi, còn hai cô cháu

☞ chủ yếu dùng thuốc thôi. Học sinh ở đây không được đi học mẫu giáo, chưa được tiếp xúc nhiều với người miền xuôi, do đó em phải nói song ngữ, sách vở thì không có, quần áo thiếu thốn, có những em trai lưng trần đến lớp là chuyện bình thường, nhưng thế là may lắm rồi. Ngày thì cầm tay tập chữ, luyện tiếng, đêm đêm về em phải khâu quần áo cho các em. Nhưng đã được đến lớp và được biết nhiều điều các em thích lắm, học được cái gì về lại khoe với Ama, Amí và buôn làng. Trước thực tế thế này em sẽ cố gắng hè hàng năm em phải xin học thêm trình độ phổ thông và nghiệp vụ để vững vàng trước nhiệm vụ.

Tôi về lòng day dứt và viết tặng cô một bài thơ tả thật, nói đến đây cán bộ phụ huynh xin đọc lại bài thơ: Cô giáo và em bé Ê đê

Được tin cô giáo đến mở trường/Lũ làng kéo đến lúc mờ sương,/Mừng mừng, tủi tủi cô giáo khác/Ánh lửa đêm Đông mới tỏ tường

Cầm tay cô sửa nét chữ sai/Em bé Ê đê còn e ngại,/Lại đây cô vá nơi áo rách,/Sáng ấm lòng em lúc học bài.

Em bé Ê đê hồn trong sáng/Nhìn cô giáo trẻ, mắt mơ màng/"Cô ơi! dạy em nhiều cái chữ,/Để em đủ dạy cả buôn làng".

Ngày 22/12, cô H'Pi cũng dẫn các em đến thăm và chào mừng Ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam với lời chúc mừng, giao lưu, nói chuyện truyền thống trong điều kiện sơ sài nhưng đầm ấm. Tôi có trao đổi và xin phép đơn vị cử hai chiến sĩ tiễn cô và các học sinh ra về; đồng thời mang chiếc bảng đơn vị thường dùng viết báo cáo công khai tài chính bếp ăn vì ở giữa rừng bảng này không cần thiết, đến treo để cô viết chữ dạy học.

Sau ngày 22/12, đơn vị chúng tôi kết thúc nhiệm vụ chuyển đi nơi khác, nhiều năm qua tôi cũng không có điều kiện quay lại nơi đó nữa. Tôi tin rằng: Khi đất nước đổi mới, kinh tế phát triển, chủ trương quan tâm của Đảng, Nhà nước về vùng sâu, vùng xa nhất là chương trình "điện, đường, trường, trạm" lại có những người giáo viên như cô H'Pi thì mọi vùng sẽ phát triển

Mọi người đều vỗ tay đó là sự đồng cảm và thông cảm ■

*Tiến Dũng kể
Bùi Thị Hương ghi lại*

Mùa đi tìm...

(Tiếp theo trang 83)

gió đi hái cà phê phụ giúp gia đình, cũng không phải lắm tấm mồ hôi vì mưu sinh quá sớm. Thương cho các em nhưng biết làm sao được? Nhưng còn đáng buồn hơn nữa, không phải chỉ học sinh lớp tôi nghỉ học mà còn hơn chục em nữa ở các lớp khác cũng vắng mặt vì lí do như thế. Và cũng không chỉ tôi mà còn các thầy cô khác cũng đang đi tìm các em, động viên các em để mai đến trường, đến lớp. Đó có thể là những điều lạ với đồng nghiệp của tôi ở nơi khác nhưng với chúng tôi, đó là việc mà ai cũng phải trải qua khi gắn bó với ngôi trường này, mảnh đất này. Những khó khăn về vật chất, cùng với những thiếu thốn về tinh thần đã khiến các cô cậu học trò của chúng tôi chịu thiệt thòi nhiều so với các bạn cùng trang lứa. Chúng tôi hiểu điều hơn bất kì ai, từ Ban Giám hiệu cho đến cá nhân mỗi thầy cô đều luôn cố gắng tìm đủ mọi cách để giúp gia đình các em khắc phục những khó khăn, tạo điều kiện để các em đến trường, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ cho tất cả các em.

Một tháng 11 nữa đang đến. Đối với nhiều giáo viên đây là tháng hiến chương ngày Nhà giáo Việt Nam. Đối với những phụ huynh trường tôi, đây là thời gian thu hoạch cà phê. Đối với học trò của mình, đây là thời điểm các em phụ giúp gia đình. Còn với chúng tôi - những giáo viên trường Trung học cơ sở Ea Tu lại là mùa chúng tôi tìm các em trên nương rẫy. Bởi vậy chúng tôi gọi mùa này là "Mùa đi tìm chữ". Chỉ bốn chữ thôi mà sao chứa đựng nhiều tình yêu thương đến lạ. Chúng tôi đi tìm các em để "trao chữ", còn các em, chúng tôi hy vọng rằng các em hãy đi "tìm chữ" để thành công ■

Lãnh đạo tỉnh, Lãnh đạo Sở GDĐT và các Sở, Ban, Ngành dự Khai mạc Hội thao Giáo dục Quốc phòng và An ninh học sinh THPT lần thứ V, năm học 2018 - 2019 (Ảnh: Ban Truyền thông giáo dục)

Ban Tổ chức trao giải cho tập thể đạt giải bóng chuyền Nữ trong Hội thao truyền thống Ngành Giáo dục và Đào tạo lần thứ 37 năm 2019 (Ảnh: Ban Truyền thông giáo dục)